

vechtvlieger historie

VECHTVLIEGEREN.

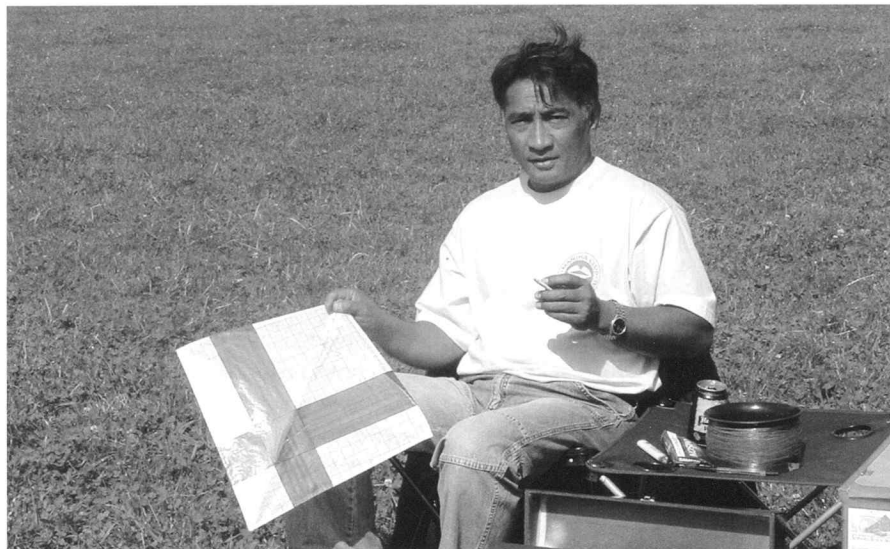
In navolging op de special in VLIEGER 99/2 waarin Wim Tigchelaar een zeer uitgebreid stuk schreef over het vechtvliegeren, ben ik gevraagd om een stukje te schrijven over deze tak van het vliegeren.

Om te voorkomen dat ik in de herhaling val verwijs ik hier en daar naar betreffende special, nader aangeduid als "de vechtvlieger special" *)

Via de website www.vliegerblad.nl kwam ik in contact met de redactie van VLIEGER.

In het kader van een stukje reclame, met als doel het vechtvliegeren te promoten, heb ik een verzoek ingediend om een linkje naar de door mij opgezette website te plaatsen. Deze website begon als een database waarin ik alle ooit in Nederland georganiseerde landelijke vechtvliegertoernooien en diens finalisten registreer. Een soort van "Hall of Fame". Een en ander is inmiddels uitgegroeid tot een centraal punt van informatie voor alles wat met het vechtvliegeren te maken heeft. Ik was dan ook blij verast, dat naast het plaatsen van een linkje mij werd gevraagd om een stuk te schrijven over het vechtvliegeren.

Zoals reeds in de special werd beschre-

ven bestaan verschillende varianten van het vechtvliegeren. Van al deze varianten is in Nederland de Indonesische variant veruit het meest populair en het meest beoefend. Als gevorderde vechtvliegeraar van de Indonesische variant zal ik me in dit stuk dan ook hierop richten. Omdat het gros van alle beoefenaars van Molukse en Indische afkomst is, concentreren de meeste activiteiten zich vooral in en rondom de vele plaatsen waar deze mensen woonachtig zijn. In de loop van de tijd hebben autochtone en andere bevolkingsgroepen kennis kunnen maken met het vechtvliegeren, hetzij via hun kennissenkring, hetzij door woonachtig te zijn in een "vechtvliegeromgeving".

De historie.

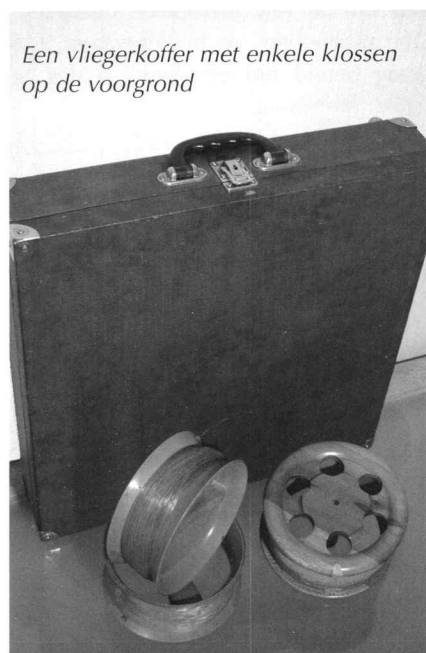
De jaren zeventig. Ik kan me als kind van de jaren zeventig nog herinneren, dat iedereen in mijn wijk vliegerde zodra het voorjaar begon. Alle materialen, van vliegers tot en met gelasan (snijsdraad) werden toen nog zelf gefabriceerd. Tijdens de zomervakanties heb ik met vele leeftijdsgenootjes weggoobekertjes met glaspoeder geproduceerd. Deze bekertjes glaspoeder werd dan voor een gulden of twee van ons afgenomen. We zaten soms uren op de stoep glas te malen, om het vervolgens door een oude panty te zeven. Alleen het poeder dat door de zeef kwam was goed genoeg voor verdere verwerking.

In deze tijd was de snijtechniek Oeloer

zeer populair. Zoals in de special reeds is uitgelegd zijn er grofweg twee snijtechnieken te onderscheiden, te weten: het laten of vieren (Oeloer) en halen of trekken (tarek). De vechtvliegeraar had destijds een klos met daarop 500 tot 1000 meter gelasan. Sommige wedstrijden konden wel eens zo lang duren, dat de vliegers van beide spelers geheel uit zicht verdwenen.

De jaren 90. Eind jaren tachtig, begin negentig kwam de import van de vliegers en draad uit Indonesië op gang. Een keur aan verschillende merken (zoals Sierra, Ben's, Alay) en diverse kwaliteiten gelasan stroomden het land binnen. Vooral de hoge kwaliteit van het importgelasan in combinatie met een aantrekkelijke prijs deed het ambachtelijke zelf geproduceerde gelasan enigszins verdwijnen. In de special beschrijft Wim hoe je zelf het snijsdraad kunt maken. Een onvermeld belangrijk punt is, dat het glaspoeder zeer fijn moet zijn. Een fijner poeder geeft een hogere kwaliteit (lees scherpe) snijsdraad. Dit bereik je door het poeder steeds te zeven met een oude panty. Uiteindelijk moet bij het glasbad een zo egaal mogelijk verdeling over het katoendraad komen. Een niet egaal of grof aanvoelende snijsdraad wordt bij voorbaat als slecht of mindere kwaliteit bestempeld.

Zo vonden ook de relatief goedkope vliegers gretig aftrek. Uiteraard zijn er nog tal van vechtvliegeraars te vinden, die

Een vliegerkoffer met enkele klossen op de voorgrond